

Vrchnímu soudu v Olomouci

prostřednictvím

Krajského soudu v Ostravě
Havlíčkovo nábřeží 1835/34
728 81 Ostrava

V Praze, dne 13. 7. 2017

Ke sp. zn.: 32 ICM 3270/2016

Datovou schránkou soudu prvního stupně: jhyaeqv

Žalobce: Fin-ARBITER, s.r.o., sídlem Praha 1 - Nové Město, Klimentská 1216/46, PSČ 110 00, IČO: 24261068

Žalovaný 1: Ing. Lee Louda, insolvenční správce OKD, a.s., Praha 1, Vodičkova 41, PSČ 110 00

Právně zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem se sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

Žalovaný 2: OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná - Doly, IČO: 26863154

O určení pravosti a výše pohledávky

Odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě z 28. 6. 2017, č.j. 32 ICM 3270/2016-41

Bez příloh

Žalobce obdržel dne 28. 6. 2017 rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 28. 6. 2017, č.j. 32 ICM 3270/2016-41, kterým uvedený soud zamítl žalobu a přiznal žalovanému 1 náhradu nákladů řízení.

Žalobce s uvedeným rozsudkem nesouhlasí a tímto proti němu podává odvolání, a to do celého jeho rozsahu.

Z rozsudku plyne, že soud prvního stupně zamítl žalobu (aniž by věcně zkoumal přihlášenou pohledávku žalobce) v podstatě z toho důvodu, že žaloba nebyla podána do 15 dnů ode dne doručení vyrozumění žalovaného 1 o popření pohledávky také vůči žalovanému 2.

V rozsudku se soud prvního stupně opíral o judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2012, sp.zn. 29 Cdo 1/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 1. 2013, sp.zn. 29 Cdo 4515/2011), podle které platí následující:

*„Ustanovení § 410 odst. 1 a 2 a § 336 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona jsou formulována prakticky totožně, z čehož lze dovodit úmysl zákonodárce, aby popření pohledávek dlužníkem v případě sanačních forem řešení úpadku dlužníka (při oddlužení a reorganizaci) vyvolalo shodné účinky. ... Má-li mít popření pohledávky nezajištěného věřitele dlužníkem za trvání účinků schválení oddlužení/reorganizace nebo při přezkumném jednání, které se konalo před schválením oddlužení/reorganizace, vskutku stejné účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem, **nelze ust. § 16 odst. 1 a 2, § 192 odst. 1 a § 198 odst. 1 vykládat izolovaně, bez vazby na ust. § 410 odst. 2 (§ 336 odst. 2) insolvenčního zákona. Nelze přehlédnout, že insolvenční správce i dlužník mohou popřít pohledávku každý z jiných důvodů** a žádnému z nich nelze upřít právo hájit své popření v incidenčním sporu zahájeném žalobou věřitele, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena. ... “*

Výše uvedená judikatura plně koresponduje s argumentací žalobce uvedenou v jeho podání z 31. 1. 2017, na kterou žalobce tímto plně odkazuje.

Ve zkratce, **insolvenční správce – žalovaný 1 – a dlužník – žalovaný 2 – disponují samostatnými popěrnými právy, a proto nelze považovat úkon jednoho z nich** (např. vyrozumění insolvenčního správce doručené žalobci) **za úkon toho druhého** (nejde o vyrozumění od dlužníka).

Soud prvního stupně však v rozsudku nesprávně uvedl, že „... povinnost insolvenčního správce vyrozumět věřitele o popření jeho pohledávky se vztahuje i k popěrnému úkonu dlužníka dle ust. § 197 odst. 2 insolvenčního zákona. Dlužník tedy není povinen vyrozumět věřitele o popření pohledávky.“

Citovaný závěr soudu prvního stupně (který byl důvodem zamítnutí žaloby v této věci) odporuje principu samostatnosti popěrných práv insolvenčního správce a dlužníka, jak je dovodila judikatura Nejvyššího soudu ČR. **Insolvenční správce není dlužník a není ani zmocněncem dlužníka. Okolnost, že dlužník na přezkumném jednání popřel určitou pohledávku, je známa insolvenčnímu správci ve stejné době a ve stejném rozsahu jako všem ostatním účastníkům insolvenčního řízení.** (tuto okolnost lze zjistit i z veřejně dostupných informací v insolvenčním rejstříku). Ale **to, zda následně (po přezkumném jednání) dlužník vzal částečně či zcela své popření zpět (což je dobře možné) insolvenčnímu správci (ani jinak veřejně) známo není a ani to nikomu jinému, než dlužníku, nemůže být známo.**

V kontextu tohoto konkrétního případu výzva žalovaného 1 – insolvenčního správce – pro žalobce, zasláná s odstupem po přezkumném jednání, ve které se zmiňuje také popření pohledávky žalovaným 2 – dlužníkem, není relevantním podkladem, ze kterého mohl žalobce s jistotou dovodit, že je důvod k podání žaloby také vůči žalovanému 2.

Pokud by například žalovaný 2 – dlužník – vzal zpět své popření žalobcovy pohledávky kdykoliv od přezkumného jednání v podstatě do podání žaloby žalobcem proti žalovanému 2, tak žaloba proti žalovanému 2, i přes výzvu žalovaného 1, by byla od počátku nedůvodná a žalobce by musel nést náklady takového zbytečně zahájeného řízení vůči žalovanému 2.

Jednodušeji řečeno, **samostatnost popěrných práv dlužníka a insolvenčního správce nemůže zůstat jen polovičatá, ale musí zahrnovat také povinnost dlužníka samostatně vyrozumět příslušné věřitele o popření jejich pohledávek dlužníkem.**

Podle nesprávného výše citovaného názoru soudu prvního stupně by dlužník sice mohl mít odlišné důvody pro popření pohledávky, a dokonce by mohl popírat pohledávky, které insolvenční správce nepopřel, ale vyrozumění o tom by příslušným věřitelům zasílal jen insolvenční správce. Už z této konstrukce je zjevné, jak je nesmyslná.

V souladu s přiměřeným použitím ust. § 198 odst. 1 insolvenčního zákona (jak vyžaduje ust. § 336 odst. 1 insolvenčního zákona) je pouze takový postup, aby dlužník v reorganizaci – žalovaný 2 – poslal sám separátně vyrozumění všem věřitelům, jejichž nevykonatelné pohledávky popřel a kteří se nezúčastnili přezkumného jednání.

Žalobce dosud od dlužníka – žalovaného 2 – žádné vyrozumění neobdržel, a proto nemohla uplynout lhůta 15 dní od doručení takového vyrozumění pro podání žaloby vůči dlužníku – žalovanému 2.

S odkazem na výše uvedené a dosavadní podání žalobce v této věci žalobce navrhuje změnu odvoláním napadeného rozsudku tak, že žalobě bude vyhověno a žalobci přiznána náhrada nákladů řízení ve výši určené soudem.

S úctou,

Fin-ARBITER, s.r.o.